

[Hanne Reintoft.]

byrdefordelingsreform er situationen i vores sygehusvæsen katastrofal. Der er nedskæringer, personalet jager rundt og bliver i øvrigt overfuset af de syge, der ikke kan forstå, de ikke får den assistance, som de selvfølgelig skal have, blive vendt i sengene og alt det, de har behov for.

Vi har helt klare eksempler på, at daginstitutionsnedskæringen har betydet ganske forfærdelige ting, og at det ikke mindst går ud over de handicappede børn. Jeg ved ikke, om ministeren forleden så den historie om et blindt barn, der i flere timer måtte sidde uden sine tabte glasøjne, fordi ingen havde tid til at finde dem.

I åndssvageforsorgen går vi over til at opbevare vores klientel, og vi opfører os fuldstændig latterligt. På et stort plejehjem fyrer man syerskerne og prøver at presse de pårørende til at lave tøjet, og da de ikke vil det, så smider man det væk og køber noget nyt, og det vil være en grovhed mod visse personer at kalde det Ebberød bank.

Der er meget i det forløbne år, der tyder på, at ministeren simpelt hen ikke har oversigt over situationen, for ministeren stod her den 16. marts og garanterede, at bistandsloven kunne føres ud i livet. Det viste sig, at det f. eks. i København simpelt hen brød sammen, og det viste sig i øvrigt, at ministeren i januar havde meddelt i Bruxelles, at man godt vidste, den ikke kunne føres ud i livet flere år. Men den oplysning mente man altså ikke vi andre skulle have. Nu så jeg så for at sætte kronen på værket, at formanden for socialudvalget forleden dag udtalte, at han overhovedet ikke havde forstået, hvilke resultater vores sidste pensionslovgivning ville få, at den gik ud over de plejehjemsindstillede pensionister. Jeg kunne ikke rigtig forstå, han ikke havde fattet det, fordi jeg ved, jeg selv har brugt flere timer på at forklare ham det. Nu kan jeg jo være dårlig til at forklare, men jeg synes, når jeg underviser ganske unge mennesker i sociallovgivning, går det meget godt, så vi må jo nok konstatere, at heller ikke formanden for socialudvalget har overblik over, hvad der sker.

Nu har man så valgt børnetilskuddene. Og det kunne man selvfølgelig prøve at forsvare med, at børnetilskuddene i dette til-

fælde ikke rammer de små, og det er jeg i og for sig glad for. Men lad os lige engang se, hvad de børnetilskud er: det er ikke sociallovgivning, det er skattepolitik. Da vi tog det ekstra fradrag fra forsørgerne, så erstatte vi det med et tilskud, en politik, vi er enige i. Men selvfølgelig ikke, hvis man omgående igen begynder at fjerne tilskuddene. Det er givet, at folk med børn har lavere skatteevne end folk uden børn. Så kunne man sige: all right, vi vil beskatte en bestemt indtægtsgruppe hårdere end andre. Hvis vi havde kunnet få lov at forelægge vores forslag, havde vi også haft et sådant forslag, selv om vi ikke havde ramt ned på ministerens tal, der jo lige præcis rammer f. eks. et ægtepar, hvor den ene er faglært og den anden er ufaglært. Men vil ministeren ikke forklare mig, hvorfor man har tænkt sig at lægge en ekstraskat på folk med børn og ikke på folk uden børn? Og vil ministeren være så venlig at skaffe en udtalelse fra det fine nye ligestillingsråd, for det er jo ganske klart, at dette vil presse kvinderne hjem, når de ved, at det nu kommer til at koste børnetilskuddet, at de går på arbejde, men det er selvfølgelig en løsning, når arbejdsministeren må give totalt op, når man spørger ham, hvad han vil gøre ved kvindearbejdsløsheden.

Jeg tror, der er mange i denne sal, regeringen indbefattet, der kan blive enige om at bekræfte hinanden i, hvor ansvarlige de er. Jeg tror såmænd, selv hr. Anker Jørgensen og hr. Poul Hartling kunne blive enige om at bekræfte sig i, at herhjemme har vi frihed og demokrati og velfærd og ansvarlighed. Kunne I ikke i hvert tilfælde i socialdemokratiet prøve at måle demokratiet og friheden og velfærdet og ansvarligheden på de svageste, på det blinde barn i daginstitutionen, på den syge, der ikke får vand, når han trænger, på manden på Kofoeds Skole, der ikke kan få et sted at bo, på pensionisten, der får nedlagt sit hjem i Københavns kommune? Prøv så at måle vores velfærd, og så prøv at tænke også, hvor det danske socialdemokrati er kommet fra.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg kom i den lidt usædvanlige situation, at jeg, da jeg hørte hr. Bay, blev nødt til at lave en enkelt ændring i min tale. Jeg ville